

EL BORINOT

Any II - Núm. 39

21 d'agost 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La correspon. a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

El capataç. — Escolteu: per què només porteu un tauló cada vegada, quan el vostre company en carrega dos?

El peó. — Sabeu què?... Combines que s'empesca: així cada vegada s'estalvia un viatge.

GREGORI MIRABENT HILL

MAGATZEM DE VIGUES
DE PÍ DEL PIRINEU

SITGES

QUINGLES I ESCALER

CONFITERIA

"LA ESTRELLA"

Telèfon 1383

SITGES

UN ENCÀRREC INTERESSANT

La muller que és al camp a estiuejar, junt amb la mainada, escriu al seu marit això:

«... i, sobretot, no t'oblidis de dur-me, quan pugis, aquell llibret que acaba de sortir, que en diuen

LA VIDA DE LLATZER DE TORMES

No voldria passar una setmana més sense llegir-lo; tinc entès que és una llaminadura...»

No es pot dir que la muller sigui exigent: el llibret només val que **dues pessetes**.

Llibreria Italiana: Rambla de Catalunya, n.º 125.
Llibreria Verdaguer: Rambla del Centre, n.º 5.
Llibreria Francesa: Rambla del Centre, núms 8 i 10.
Llibreria Puig Alfonso: Plaça Nova, n.º 5.
Llibreria Hereus de la Vda. Pla: Fontanella, n.º 13.
Llibreria Subirana: Portaferriça, n.º 14.
Editorial Poliglota: Petritxol, n.º 8.
Editorial «Voluntad»: Bruch, n.º 35.

ACABA DE SORTIR

La lluna dins el llac

Poemes i cançons

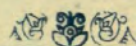
— de —

Josep M. Prous i Vila

De venda a les llibreries principals.

3 pessetes

FUSTERIA
I TALLER MECANIC

VDA. MARSAL

ILLA DE CUBA, 14

SITGES

N ' H I H A U N F E I X

Un hom surt de casa al matí, amb l'ànima relativament tranquil·la, si ha passat la nit relativament plàcida. Bo i anant cap al treball, fulleja el diari; al cap d'una estona torna a plegar-lo, amb un cert aire entre displicent i avorrit: el diari continua essent tan ensopidor com sempre, d'ençà de fa una temporada; no duu res de nou, la cançó de l'enfadós. I un hom pensa:—«Ja n'hi ha un feix, d'això»!

Un hom tomba la cantonada, es topa de nassos amb un amic —I, doncs, què hi ha de nou? què diu que...—No res, home: anar passant dies...—Tens raó; ja n'hi ha un feix!—acaba dient, l'amic.

Arriba hom al despatx; un mosso us duu la correspondència. Entre el feix de lletres, una n'hi ha de l'estranger.—Qui no té un parent, un conegut, un amic, a l'estranger?—Llegiu la lletra; aquesta lletra acaba dient:—«Per la premsa, que d'aquí rebo, m'assabento del curs de les coses: veig que aneu seguint, si fa no fa, com quan vaig deixar-vos. No t'ofenguis si et dic que em feu una mica de llàstima. Ja et dic jo que n'hi ha un feix, de tot això»!

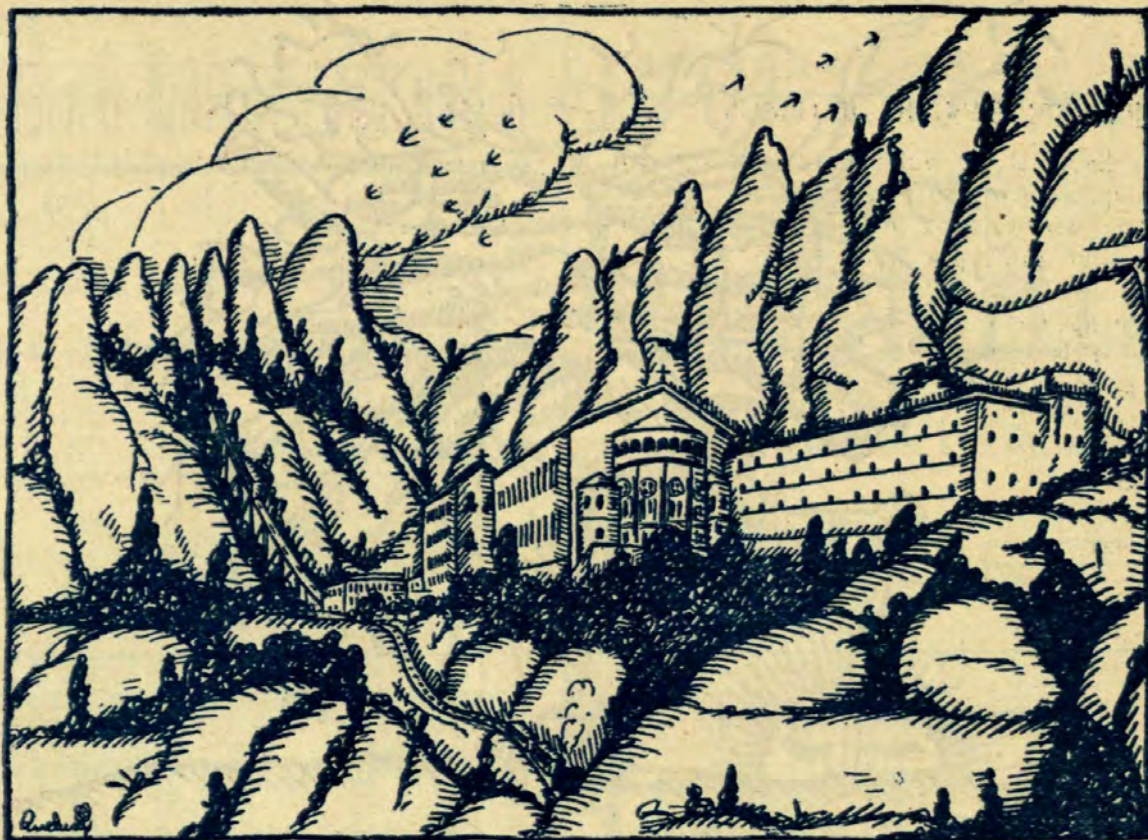
Un hom torna a casa, després de la una de la tarda, hora de dinar. Durant tot el matí, al despatx, al banc, a la penya, al carrer, a tot arreu, la mateixa expressió: cansanci i fàstic. Ara a caseta, reposaràs un xic—pensa un hom. Us poseu a taula, i entre els plats i les copes brollen les enraonies familiars: la Llucietta que s'ha posat de curt, el marit de l'Antònia que ja està millor, la nena que ha trencat la nina... Oh, dolces aures casolanes!... Però, de sobte, la muller us pren un aire melodramàtic, se li posa la cara llarga i us innova la puja de preu de tres o quatre articles més de primera necessitat.—«Es molt gruixut el que està passant—acaba dient—, creu-me que n'hi ha un feix».

Un hom va a prendre cafè: poseu-vos a la tauleta del recó, o poseu-vos a la tauleta tocant al carrer, sentireu un mateix estil de conversa, amb un to cansat i llanguent:—Saps a Arenys?... Saps a La Bisbal?... Saps a Montblanch?... Saps a Sitges?... Saps a Girona?... Saps l'envelat del Passeig de Gràcia?... en bona fe n'hi ha un feix.

I així, successivament, totes les hores del dia, i tots els llocs de la ciutat i de fora ciutat, que hi hagi o no colònia. Qualsevol diria que ens trobem en ple feixisme.

Resum: que ara fa calor; però no trigarà gaire que arribaran les frescoretes.

FLEURY.

M O N T S E R R A T

VIII de "Biografia dels llocs d'estiu de Catalunya".

HEM visitat Montserrat, complint deures d'informació. Hem pujat al Cremallera, al funicular de Sant Joan, i al pedicular de Sant Jeroni: tot està en excel·lents condicions. Hi hem trobat, com de costum, moltes roques, molt de boix, i molta gent. Tanta de gent, que no hi havia lloc per qui en volia; havíeu de veure-ho, els tres dies de la Mare de Déu d'Agost, dissabte i diumenge! Ni la Rambla de Barcelona; durant la nit, allò era el moviment continu, xerrameca contínua de noctàmbuls, que no sabien on tancar.

El dia de la Mare de Déu la basílica es desfeia en llums, i en cants; i per comble de festa, hi hagué casament i tot.—Guaita la núvia, que és bufona!—exclamava la multitud; mentre un panteig de sospirs i de silencis eloqüents passava entre les noies.

El dissabte, tota la muntanya era una gran fumarela, no d'encens, de costellades. Veírem en algun lloc un be sencer penjant d'una alzina, per la pitança. En un altre indret, una noia s'endrecava a l'aire lliure, el mirallet adossat a una soca d'arbre. També veírem un individu, solitari, més aviat escanyolit, fent uns badalls enormes de gana—el pobre!—: *(passat per la censura militar)*.

Hi trobarem vells amics d'anys: l'home dels bastons, l'home de les herbes, les pageses que venen car: quan ha plogut, perquè la massa aigua ha malmès les fruites i verdures; quan fa eixut, perquè la secada ha malmès les verdures i fruites.

També hi havem vist les parelles de nuvis, els quals, trobeu-los allà on sigui,—als claustres, a la plaça, al funicular, o pels caminols—els veureu sempre igual: amb el paraigua, el maletí, el farcellet del mocador de quadros; i aquelles sabates que els fan caminar com si estessin cruixits!

Hem resseguit, silenciosament, el camí dels Misteris; en els misteris de dolor, d'una manera especial, ens hem deturat, considerant les penaltats de l'Home Just, que fou perseguit, martiritzat, condemnat a mort, perquè digué la veritat (a mans de butxins, invocant la salut, la regeneració del poble, la intangibilitat dels déus de fang).

Hem tirat camins amunt, fins als cims. Dels cims havem contemplat l'ampla terra. hem eixamplat els pulmons, i hem cridat; una part dels nostres crits ha pujat fins al cel, allí on no arriben les ferradures; una altra part ha rodolat entre muntanya i muntanya, en ecos infinits.

Darrer dia de la nostra visita: diumenge. Arriba més gent, arriben molts autos, arriben notícies i declaracions, sempre satisfactòries, naturalment, sempre satisfactòries. Excursions corporals i espirituals i comentaris per tots els gustos. Tot el diumenge és un dia de felicitat i de fresca.

Arribada la nit, la plaça bull de gèrnació. Entre la gent hi ha un gos colossal—un gos que ja fa anys que hi és conegut: li diuen "llavero"—. *(Aquest número ha passat per la censura militar)*.

A. M.

Montserrat, 17 agost 1924.

Del balconet estant

CADIRES DEL PASSEIG DE GRÀCIA

Que diguin el què vulguin, Barcelona guanya. Fa uns quants dies que hom nota a Barcelona una aflluència extraordinària de forasters, d'estrangers. Han vingut atrets per la fama de l'envelat del Passeig de Gràcia. ¿Que us penseu que és poc, en els temps que correm, un envelat al Passeig de Gràcia? Pels amants de curiositats i coses grotesques és una vertadera joia.

Passeig de Gràcia avall, un cop vist l'emplaçament de l'envelat, els estrangers reparen la color de moltes cadires, de les que allí hi ha, pels qui estiuegen en tan delitós lloc.—Es curiosa aquesta color verdosa de les cadires—exclamen.

—Sí—els fa un guia—, són de color de cacatua.

—I això, per què?—pregunten els visitants.

—Perquè a aquest Passeig fan cap moltes cacatues, i molts lloros.

UN PUNTAL DE REGENERACIÓ

Un senyor (de moltes coses, en diuen senyors, avui) entra a un cafè. S'asseu a la cadira, i un dependent el serveix. Entre el senyor i el dependent conversa és entaulada. El senyor parla castellà, un si és no és aragonesat. El mosso, que coneix bé la fonètica aragonesa, li diu:

—Ah, es usted aragonés? Su manera de hablar...

—No—respon el senyor—, no soy aragonés, propiamente; pero vaya, he vivido mucho tiempo en Vitoria (!).

Aquest exemple vivent de cultura és absolutament autèntic.

PARLAR COM UN LLIBRE

Un altre d'aquests tipus d'il·lustrats, que sovint us posen la mà a la boca per esmenar-vos, cantava les excel·lències de la higiene, singularment del prendre dutxes, fent assaber que a casa seva se'n havia instal·lat un servei de primera per a ús propi.

Explicava que un dia, havent-se posat al bany, va experimentar una mena d'enervament, que el va preocupar;—Pero—afegia—al salir del baño me puse a la "lucha", inmediatamente entré en "redacción".

V. i N.

Corrandes gracioses

Diu que a Gràcia (quina gràcia!) els cigrons els han fet mal i van enrenou els jutges, "forenses" i menescals. Ai caram, senyors de Gràcia! Es necessita badar per no adonar-se fins ara que el "cigró" ens fa molt de mal! Els cigrons són condemnats sobretot si són salats! Ah, si? Ah, ja!

Diu que a Gràcia (quina gràcia!) han bastit un envelat en mig de la via pública com si hi posessin un tap. I és que diuen que des d'ara el pas lliure s'ha acabat i qui vulgui passejar-se, de primer, ha de ballar! Ballarà, ballarà, ballarà tot aquell que passarà! Olé, Olà.

Diu que a Gràcia (quina gràcia!) grans festes han celebrat fent comèdia i ballarugues per content de xics i grans. Hi hagué llaunes i sardines, prò d'espina no pas cap, perquè per arreplegar-les l'ungla a punt tenia el gat. Totes se les vol menjà, prò si es punxa, bufarà. Que què farà?

RAU-RAU

LES NOSTRES COLONIES... D'ISTIU.

El pagès:—Per força les colònies angleses han d'ésser d'una altra llei de manera...

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

Felip Font i Falp

Bartomeu Misas i Rosés

Artur Misas i Rosés

Interviu amb el Gall

Eren les dues del migdia quan ens apropàrem al "Gall del Prado" sempre tan majestuós i cantador. Com que ja ens coneix de temps, ens va fer un cordialíssim acolliment.

Després el férem sabedor del motiu de la nostra visita i, apretat a preguntes, digué:

Molt difícil és citar un per un els fets gloriosos dels meus devots, però, ja que us veig amb l'estilogràfica als dits, no vull que us en aneu sense quatre notes. Tingueu, no obstant, ben present que ço que us diré sols podrà ésser un lleu reflexe de les passades efemèrides i a l'ensems no oblideu que encara que us vagi cantant noms i dades per ordre cronològic, hi ha noms i dades que ja feia temps que es desenrotllaven sota el meu major orgull. Per-

doneu les omísions.
1870. — El meu clos era un local públic que manava destrament En Josep Carbonell, el de les inimitables "americanes" i "rigodons".

1877. — Va fundar-se la Societat "Prado Suburensa", constituint-se així la seva primera Junta Directiva: Felip Font i Falp, President; Marian Robert Soler, Vice-President (fou molt de temps tinent d'Alcalde), Josep Puig i Amell, Tresorer, Joan Roig Altamira, Secretari; Josep Termes Capdet, Arxiver.

Ja lluien llavors els noms d'En Francesc Huguet i Dolors Puig i Mestre. Recordo molt bé per aquells volts als distingits artistes que aquí vivien representant

òpera; per exemple la tiple Davillo. La primera Companyia d'Aficionats la dirigia En Joaquim de Miró.
1885. — Es forma la Companyia d'Aficionats "La Artis-

Pere Carbonell i Mestres

Josép Planas i Robert

Rafel Termes i Junyent

tica", amb Josep Diaz Blanch, Albert i Francesc Bartés, Joan Marsal, Salvador Robert, Anton Company i Andreu Roviroso.

Aquest any entra com sots-secretari de la J. D. En Josep Diaz.

1892. — "El Rebrot" substitueix l'anterior, amb aquests elements: Manuel Montfort, Salvador Olivella, Anton Clarà, Marian Mirabent, Emili Sánchez, Andreu Bosch, J. Piqué.

Ens visiten En Rusiñol, Teixidó, Roig i Soler, arran de l'Exposició Artística.

1893. — Estrenem "L'Intrusa" d'En Maeterlink, traduïda per En Pompeu Fabra. En Raimon Caselles, fa el paper d'Avi i l'Elvira i la Sara Carbonell, xamosísimes, el paper de nenes.

L'Ixart n'escriu una crítica admirable.

1895. — Reunió per donar la benvinguda oficial a En Santiago Rusiñol.

1896. — Víctor Balaguer s'asseu al Café, compartint amablement amb els socis.

1897. — Estrena de "La Fada de l'Estany", lletra d'En Jaume Massó i Torrents i música d'Enric Morera, sots el mecenisme d'En Santiago Rusiñol, el seu germà Albert i En Godó. Qui no ha vist la Sitges d'aquells dies i els meus jardins, no ha vist res al món.

En Josep Planas i Robert entra com Arxiver.

1898. — S'estrena Gent de Mar, lletra d'En Salvador Olivella i música d'En Maginet Carbonell. Exit.

1899. — S'accentua la gestió lloable de l'Olivella, En Manuel Montfort i En Josep Carbonell Rigual.

1891. — Ingressa a la Junta En Miquel Parcerisas Galix.

1900. — Representació de "Foc-Follet" d'Enric Morera. El teatre està pleníssim. Sitges amb el meu cant sona amb aires de victòria.

Estrena de "La Resclosa" i de "La Mare Eterna", de l'Ignasi Iglesias, per la Companyia "La Avançada".

Banquet entusiasta a honor de l'autor.

Acaba la gestió presidencial d'En Felip Font i Falp, que dura 22 anys.

1901. — Representació escollida de "L'alegria que passa". Ovació a Morera i Rusiñol. També es representa "Pícarol" i "La Rosons" tot per la Companyia Celestí Sadurní, Director de la Banda Municipal de Barcelona.

Veu la llum primera el setmanari "Baluart de Sitges".

S'inaugura l'Agrupació Catalanista, assistint-hi la nostra Banda.

El 4 d'agost, arribada triomfal de l'Orfeó Català. Es funda el "Foment Sitgetà", entrant com a soca col·lectiu de la nostra societat.

Refrigeri amb motiu de la visita d'En Pi i Margall, president dels Jocs Florals de Barcelona, Memorable dinar al "Cau".

Presidència d'En Bartomeu Misas i Rosés, amb aquests elements: Miquel Parcerisas, Francisco Huguet, Josep Planas i Robert, Josep Diaz Blanch, F. Gorgas Ferrer.

1902. — Es convoca reunió amb motiu de la mort del Dr. Robert, acudint oficialment al seu enterrament.

1903. — En Salvador Olivella és secretari.

El Rebrot, representa amb gran triomf: L'Hèroe d'En Rusiñol. Els Vells, de l'Ignasi Iglesias, Maria

Rosa, de Guimerà, D. Gonçal o l'Orgull del Gec, d'En Llanas. Tal faràs, tal trobaràs d'En Vidà i Valenciano.

1905. — Es dona a conèixer "La Resclosa", excel·lent la Verdier i l'Elvira Fremont. Estrena de "Les Arrecades" de l'Olivella, i Amadeu Cuscó.

Sota la direcció d'En Telesfor Montfort, es confecciona el preciós Penó del Prado.

1906. — S'assisteix a la manifestació de Solidaritat Catalana.

Entra com element actiu nou En Francesc Gorgas Suñé.

Representació excel·lent de "Bruniselda".

1908. — Presidència de N'Artur Misas i Rosés, amb la nova col·laboració d'En Joaquim de Querol i En Rafel Padrol Ventura. Es compta amb la direcció musical del Mestre Manuel Torrents Girona.

1909. — Pavimentació del Saló d'Istiu. S'organitza una manifestació a honor de l'Angel Guimerà que passa amb en el tren.

1910. — En Rafel Termes Junyent és secretari, acompanyant-lo en la Junta en J. Carbonell Mussons.

1917. — Presidència d'En Pere Carbonell Mestre. Vice-president d'En Planas Robert.

1918. — Presidència Planas i Robert, qui concebeix i sota el gust elevat del qual s'executa la reforma del local. Ocasíó bella de demostrar llurs qualitats els industrials de la vila. N'Agustí Ferrer pinta un sostre que només en Sert podria igualar.

1923. — Representació acurada de "Marianella" de Pahissa.

1924. — Presidència Rafel Termes Junyent amb un futur ple de bons averanys.

El Gall, un xic fadigat, m'allarga els clixés dels sis presidents, i ací van per honra i glòria d'aquesta llarga i sempre jove vida d'una de les més antigues societats de la nostra terra.

ARLEQUÍ.

FESTA MAJOR

ARRERS formiguejants de gent. Sorolls, música, moviment continu, el "Pavelló", bronzent... Dolça joventut que canta i que riu. Veu's aquí, en l'alegria de la Festa, les brunes i les rosses que passen esperançant i esperançadores. El poble, feliç de fer-ho, ha sortit al carrer i s'ha lliurat a la Festa. Canta i riu, Poble! Esbojarradament, a plena consciència, a fruir l'hora feliç que passa!

Però quan la festa hagi passat, quan cansat t'asseguis al portal de casa teva a reposar, guaita al teu voltant els camps que duen els fruits generosos, guaita la mar blava que et besa els peus, manyaga, i mira-hi les veles blanques, allà a l'horitzó. Recorda't del què ets, i pensa el que tens de fer encar. Pensa que assegut a la sorra contemplant els focs d'artifici, en la nit de la vigília de la Festa que és la seva albarda, i senties confiat l'espetec dels "trons", i amb la mirada somrient segües les "esses" dels "borratxos", segur que allò s'acabaria dintre poc, i que el sol sortiria l'endemà esplèndidament bell, triomfant damunt la blavor del cel i de l'aigua.

Pensa, en canvi, en aquell so del tamborí que t'entrava cor endins, i en l'estridència de la tenora.

Pensa tot això, germà, i jura al fons del teu cor, portar-te com un Home de la teva Terra.

MARK.

SITGES, LA BLANCA

J. Roig i Raventós

Aquells que ens sabem Sitges de memòria i caminariem a ulls clucs pels seus carrers, sempre ens hem representat la Vila Blanca com una noia de vint anys voltada de pretendents als quals fa la mercè de les seves honestes gràcies i que, sentint-se'n ben pagats, se'n van, plena l'ànima d'una

llum nova i l'esperit de mil idees floreixents.

Resseguiu sinó la llista de noms que han restat impresos en el llibre d'or ideal d'aquest refugi d'artistes. Tots han gaudit ací d'una vida plaent i han volgut per ells el petit orgull de rebre el bateig espiritual en la nostra pica mediterrània, servida a meravella per En Santiago Rusiñol, senyor del *Cau Ferrat* i pare dels sitgetans. Mes tombaren els lustres i tombaren les dècades, i En Sert, En Casas, En Zuloaga, En Clarassó, En Meifren, anaren pel món anomenant Sitges amb una mica d'enyorança i les palpebres quelcom humitejades.

Fins al bo del "Glossari" orsià arribà a formar-se a casa nostra una *Escola Mediterrània*, fent-hi admirablement de mestre-tites En Joaquim Borralleres i En Miquel Martínez —ai las,— del tot oblidat. Hi sojornaren En Carner, En Xenius, En Didac Ruiz, En Casanovas, En Josep Maria Junoy, En Sunyer, En Catasús, En Mas i Jornet (que ja hi eren) i la mar nostra semblava que cantava més pomposament, esdevenint —oh paradoxa— un símbol immortal els nostres garrofers verdejants i les nostres muntanyes pelades.

Recollint l'antorxa arborada aixecaren després el braç En Salvat-Papasseit, En Rafel Benet, En Cassanyes, l'Helius, En Carbonell, En Forment, En Puig, En Planes. Però de tot això i del més enllà què podrà restar-ne? Una polsina lleu que l'estiuejant de la colònia trepitjarà amb les seves sabates blanques i amb un indiferentisme colpidor.

Perquè Sitges —diguem-ho clar— continua amb la

frivolitat de dona jova, fent concebre als devots de la Bellesa, mes totalment despreocupada per les excel·lències del seu propi esperit. Es gaudi, esplendor, espectacle, voluptat, sol enlluernador, blavor somniosa...

Temps ençà s'inicià, per part de joves entusiastes, una correntia de cultura nostrada que ja començava a enlairar el cor dels infants i l'enteniment dels homes, però caigué una pedregada i no s'han pogut collir tan sols els primers fruits.

Unicament les cent pessetes del senyor Rafel Llopart permeten posar als programes oficials de la "Festa Major" la paraula "Cultura", car amb aquest im-

portant numerari es compren llibres de la "Biblioteca Calleja" per als alumnes de determinades escoles i s'adquireixen diplomes amb vinyetes daurades.

Després del repic general de campanes i eixordadores tronades, sortida de les danses populars, castell de focs d'artifici, matinal, divins Oficis, processó, partit de futbol descobriment d'una placa de marbre al Saló Consistorial i elevació de globus aerostàtics, cal esperar l'efecte d'aquell bitllet de Banc en favor de les tendres mentalitats.

En Salvador Robert i Raventós diu, però, que anem tan bé i que a la Sitges futura no ha d'haver-hi ni fàbriques, ni obradors, ni botigues. Només cavallers

L'amo:—Què t'ha dit?

Noi:—Que si hi torno, amb aquest compt...

L'amo:—A mí, amenaces? Torna-hi de seg...

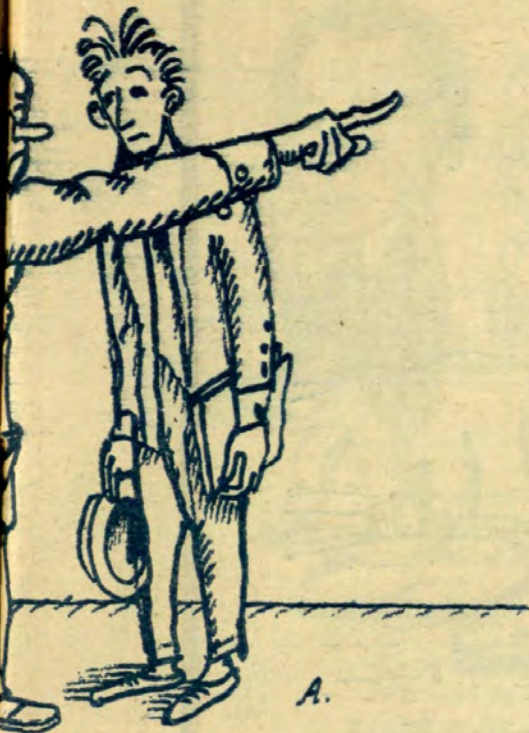
Salvador Soler

Joaquim Sunyer

M. Utrillo

...trenca una barra pel cap, per la barra.
...a veure què passa!

que vagin buidant la bossa i dametes gentils a la platja d'aram polít.

Ja ho veurem que passarà. Perquè com que els sitgetans no són pas precisament de fusta, clamaran airadament per algun brou que els nodreixi la intel·ligència, enrobusteixi llur seny i meni llur passa.

CAMITU HILL.

Clixés sitgetans

Alguns senyors als que tants altres critiquen són en veritat dignes de tot elogi. Què voleu més que tenir a cà la Vila uns senyors que sacrificant-se pel poble treuen al carrer a cada festa oficial els nous models

de temporada en xisteres, fracs, smokins i altres prenyades per l'estil donant així al poble una norma a seguir per les festes d'etiqueta i convertint-se en *modelos vivientes*? I no és tot aquí sinó que, al mateix temps, són uns senyors d'una modèstia extremada; figureu-vos que a la callada compraren un carro-bomba i sens enfarfegaments oficials en feren la inauguració un diumenge al matí justament a la sortida de missa de nou. Es clar que al baixar per el carrer Major, que és tan estret, la manguera que només rega aceres i entrades, va deixar xops a gran nombre de vianants, però altres ho haurien anunciat a so de bombo i platets a la Plaça del Marquès de l'Argentera i ningú hauria pogut gaudir de tan bell espectacle. In-

discutiblement aquests senyors deuen aplaudir-se per la seva modèstia i la gran obra positiva que realitzen.

Sitges compta amb una pila d'estiuejants il·lustres i, entre aquests el Sr. Lluís Sans i Buigas, que l'any passat donà un gran relleu a la Processó de la Festa Major, ocupant un lloc preferent entre els bons nois de la vila i donant Guàrdia d'Honor als pendonistes senyors Massó Llorens, Basols i Jansana. Aquest any, però, com que han canviat tant les coses, tot just arribat, va sofrir un gros disgust en trobar-se amb la voravia de sa casa totalment ocupada per taules i cadires de la Horxateria Valenciana. Naturalment en un cop de genit va llençar tots aquells atuells a l'altra banda del Passeig i es veié obligat a formular una enèrgica queixa al Sr. Alcalde; sembla que va arreglar-se aquest incident i els sitgetans que per uns moments cregueren perdre tant il·lustre hoste esperen confiats que continuarà a la vila i describint elegant figura formarà en els actes d'aquests dies, amb la seva tradicional prosopopeia.

Anys enrera hi havia una pila d'homes que esperaven amb deliri la Festa Major per fer els ballets populars, entre ells En Josep Virella, masover de L'Estellà, qui tenia tal interès en portar els gegants, que sempre deia que guardava una bota de vi per vendre i pagar els demés portadors si arribava el dia que l'Ajuntament no pogués pagar-los. Aquest any tot hi oferint cent duros als portadors de tan alts personatges, amb prou feina s'ha pogut trobar qui es carregui amb ells. Es clar com que ara n'hi ha tants que els fan cada dia els gegants, ja ningú sent il·lusió per veure els de cartró i fusta. Tanmateix és més divertit veure els de carn i ossos.

RIBOT.

Agustí Ferrer

Arcadi Mas i Fontdevila

Trinitat Catasús

J. Puig Mestre

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

La Sitges extraordinària

E NRIEU-VOS-EN, de Deauville, Baden-Baden, Cauterets i Ostende. — El veritable centre estival és Sitges. Ací és on hi ha la bona confitura.

Quan algú es decideixi a escriure el nostre Baedeker, que no s'oblidi de posar-nos al primer lloc de l'estiu, de la Malvasia i del Moscatell, car no ens en recordàvem, i no fa res que negligèixi detallar la mena de banys, perquè els banys són el de menys.

Al futur hipotètic autor que voldríem incubar en aquestes ratlles, li direm un secret per tal que l'escampi per mitjà del seu *vade-mecum* i arribi al Far-West i a la Yokohama reconstruïda. El secret és el següent: en el subsol de certs indrets de Sitges existeixen raigs ultravioleta. Un dia l'artista sitgetà N'Agustí Ferrer mentre pintava el cambril de la Mare de Déu del Vinyet anà a fer la mig diada vora el Camí-Vell. En despertar-se, i ben despert, veié que al lluny, a frec del Passeig Marítim, el reflexe d'un vianant es projectava perpendicularment terra endins com si passés al caire d'un bassiol. Cor-

regué cap aquell lloc i no veié la més mínima senyal d'aigua. L'experiment el renovà mantes vegades, donant sempre el mateix resultat. El miralleig del desert de Sahara esdevé insignificant al costat nostre.

També n'hi direm una altra al futur autor hipotètic: A Cala-forn poden observar-se perfectament empremtes de peus de gegant, datant naturalment dels temps antidi-luvians, i vers el retorn d'Aigua-Dolça, en unes roques enormes apareixen meravellosament esculpides formes de torços humans...

Vinguen, vinguen els geòlegs, els historiadors, els estudiosos de totes les contrades, que no es tracta solament de fer rajar les aixetes dels rentamans, sinó els dolls de la nostra antiquitat,—ai las!—massa erma.

ADAM.

SANTIAGO RUSIÑOL
Senyor del "Cau ferrat" i pare
dels sitgetans.

En una població de la República txecoslovaca hi ha una plaça molt curiosa, que és un lloc de reunió de noies per merèixer. En diuen "mercat dels prometatges".

Tothom sap per qui serà la més lletja.

ESCENOGRAFIA SITGETANA

—Veus aquell que passa? Es un artista de pes.

—Per què ho dius?

—L'altra dia va vendre 1000 kilos de decoracions per cinquanta pessetes.

SETS I VUITS

El número vinent duren moltes coques de Vilafranca. N'hi haurà per llepar-se'n els dits. Com al Pavelló de Mar, de Sitges.

La Companyia Dramàtica "Terradas-Casas" de Badalona, responnent als desitjos i sentir de tots els seus components i de molts badalonins admiradors de l'immortal Poeta i Dramaturg N'Angel Guimerà, (q. a. c. s.), estan organitzant una festa d'homenatge i record al Mestre, els primers dies del proper setembre, a benefici del Monument que Catalunya alçarà al excels Guimerà.

Es ben sabut que ens trobem en plena tongada de desaparicions. Tot és llegir:—Han desaparegut dues nenes... Del domicili conjugal ha desaparegut el marit, després de pocs dies de casat... Ha desaparegut l'alt empleat d'una companyia, amb la important suma de... etc.

En molt pocs dies la crònica de notícies locals dels diaris registra una munió de casos de porrons tirats pel cap de la dona.

Es veu que estem en plena tanda de porrons pel cap. Es clar: beuen tant, que després els toca el rebre.

Per personal vigilant, feixa de segurs, "serenos", municipals, urbans, burots, agents de l'arrendatària, inspectors de sanitat i de cigrons, verificadors de gas i electricitat, ha estat descobert un escorxadador clandestí, on sembla que feia pocs dies havia estat sacrificat un anyell que no havia pagat "consums".

Molta faramalla, molta faramalla; però no és aquest, precisament, l'escorxadador que interessa.

Diu que el Noi de Tona no vol ésser alcalde de Barcelona.

L'immortal tren d'Igualada descarrilà prop de l'estació de Vilanova del Camí. La majoria dels passatgers hagueren d'anar a peu fins a Igualada. Però—o sort!—no van fer tard. Cadascú arribà al seu lloc a l'hora deguda. Gràcies a l'hora Borgunyó.

Dijous passat hi hagué eclipsi de lluna. La lluna gentil, l'estel de la nit, durant una estona va romandre gairebé invisible, gairebé sense llum. Però va passar la nosa, i ella va tornar a brillar, més i més esplendent.

Sí: no hi ha nosa que no passi!

Manuel Torrents

Mestre de capella, de Sitges
Autor de Cançons i Caramelles

EN EL BALL

Ella.—Es cansa, jove?

Ell.—No, senyoreta, no: figuri's, el meu ofici és portar conductores...

Fulls de la Història

A Sitges, que és catau aurífic d'homes que han excel·lit en llurs cabòries, no li podia pas mancar un historià ben erudit, i ja el té.

Els assidus llegidors d'"Escoria" i també els qui per atzar i a risc d'un vèrtig el veuen de tant en tant, ja els és coneguda aquesta eminent personalitat, malgrat no llegeixin "Recull de datos per a la Història de Sitges" que aquest és el suggestiu capsal que té la virtut de fer passar de llarg un bon tros de columna. Sempre hi ha, però,

aquests, per exemple: "que a l'any 1606 En Joan Rovira va anar a pagar una haver al bisbe; que a tal any al 8 de gener es varen comprar a la vídua Jaumar un barril de malvasia per 4 lliures i 10 sous per regalar a mossèn Aymeric; que qui, com un servidor, li piquen la curiositat, les recerques de l'il·lustre historià, no per les íntimes devocions per les coses de l'antigor precisament, sinó per la gràcia que fa que un home de bona fe perdi el temps colleccionant dades de tan discutible valor com pel juny de tal any es varen esporgar els pins dels boscos de Garraf..."

Antoni Català

Autor de Sardanes i Misses majors

Els amics d'EL BORINOT ja deuen endevinar l'erudició de l'home en qüestió. Almenys fa deu anys que setmanalment En Papitu (nas de mico) li fa lloc en el seu divertit periòdic.

La seva tasca pacient i de perseverança mereix un homenatge que Sitges li deu. Si tinguéssim prou coratge, proposaríem verbalment als seus benèvolos admiradors, no que li alcessin un monument, que això no escauria al seu físic (força incongruent), sinó que es celebrés un acte públic al seu honor, ara per la Festa Major, i a la vegada, aplegar en edició ben popular les dades de la seva Història tirades als Tallers Gràfics de la Carreta—després de la Història d'En Garay i dels programes del "Prado", naturalment

XAREL·LO.

Canvi de nom de les estacions

Un senyor ens tramet la següent transcripció de noms, pel que pugui convenir:

IV

HACE EL SIETE (Falset).

DARNIDOS (Darnius).

SALMONETE PEQUEÑO (Mollet)

PEDRO-LINDE (Perafita).

MERLUZA SANA o bé LUCIO SANO (Llussà).

CAMPO REDONDO (Camprodón).

AGRIO ARRIBA (Agramunt).

LA ESCALERA (L'Escala).

CABEZA DE ELLA (Capdella).

VALLE MOJADO (Vallmoll).

OJO DE MOLINOS (Ulldemolins).

VOLUMEN (Tossa).

RIO DE BERZAS (Riudecols).

OJO DE CONA (Ulldecona).

Septembre, 1895

De blanca, sinònim de neta i agraciada han batregat molts escriptors la vila de Sitges, i, en veritat, basta recórrer aqueslls carrers, nets, com una tassa de plata... Si algun dubte hi hagués, us retrauria una dona que estava emblanquinant un frontis mentre una altra li anava al darrera amb una baieta i una galleda d'aigua, fregant de l'acera les gotes de calç que anaven caient.

JAUME RAMON.

Joan Tort

Compositor

EN LA DUANA

L'agent.—Bé, sí, senyor, tot el què vulgui; però... veïam: proves que aquesta senyora és la senyora de vostè!
El marit.—Ara no en tinc de proves... però si vostè es veu capaç de demostrar que això no és la meua dona, deman'm el què vulgui... encara que sigui el Cau Ferrat de Sitges!

La parròquia de Sitges

El nostre estimat confrare sitgetà *La Punta*, governamental fins al coll (que consti per tranquil·litat de tots) ha dedicat un llarg article explicant la jerarquia, burocràcia, disposició interior i exterior del nostre temple. Nosaltres, més modestos, parlarem del lloc que acostumen a ocupar els fidels, car si es diu amb raó: *a taula coneixeràs el teu amic*, podem dir aixímateix: *al temple del Senyó coneixeràs el companyó*.

El Sr. Cordero s'asseia a la primera butaca del banc de l'obra; ara ha canviat de banc, però el cor se n'hi va. La senyora Ventureta Pagès s'asseu davant l'Altar dels Dolors. Dona Dolors Vidal d'Utrillo al rengle primer, per tal d'esguardar la corporació quan desfila. En Joan Mitjans d'esquena a l'altar de Sant Telm; el seu cosí, notablement menys il·lustre (volem dir En Julià) en la penombra que marca l'altar de la Sagrada Família; En Joan Arias al mig de la nau

de manera que pugui veure l'orgue. En Pepe Suñé (cal no confondre'l amb En Joaquim) sota la trona, presidint la seva distingida família; En Papitu Mirabent, al costat de l'altar de la Puríssima Concepció, la Pepeta Roca a l'altar del Roser, En Joan Ramon Benaprés a l'altar de les Animes (que Déu les hagi perdonades). En Tomàs Matas al lloc dels agutzils en dies de gala.

Algun il·lustre desaparegut ens recorda llocs que ja no veïem ocupats. Així, l'Antoni Cartró i Escala s'asseia tocant el reixat de ferre de la Capella del Sagrament, junt amb En Llopart, don Bernardo Fernández Valdés i don Pere Carbonell Mestre.

Hi ha persona que en canviar d'església experimenta una sensació estranya, com si canviés de casa. Nosaltres, en veure com de tant en tant canvia l'aspecte de la concurrència, ens adonem que el nostre rellotge de sorra ja es comença d'omplir.

Biblioteca de Comunicació
Hemeroteca General
PERE DEL VINYET.

LA SANTA PERSEVERANÇA

—Ja ho veig: m'han deixat sol; però... "ahí me las den todas".

Aquest número ha passat per la censura militar.

Que s'estarà gaire temps per aquí, senyora?...
Es que si de cas, no posaria espanta-ocells.

Els "senyors" de maletí

D'ençà que Sitges fou descoberta per Rusiñol, Casas i Cia., ha canviat de tal manera, que pot ben dir-se que ha donat el... vol de campana. Abans eren unes cases de planta baixa i primer pis, blanques com un glop de llet... ara hi ha un seguit de "torres", que ni a la Bonanova.

I és que esclatà la guerra; i començaren a venir senyors rossos, alts i prims, que feren adonar a tothom en general, que a Sitges hom estava molt bé. I vinga gent cap a Sitges: de Terrassa, de Reus, de París, de Londres, de Madrid, de tot arreu; amb títol, o sense títol; amb molts diners, o amb no tants diners: què hi fa! la qüestió és "veranear"; més que més, si hi ha filles casadores (o caçadores).

Aquesta corrua de gent de tota mena va fer trontollar fins als fonaments la confraria dels senyors Esteves, els quals, per poder aguantar dos mesos d'estada a la "Blanca Vila", tenen de remenar tots els càlculs d'Arquímedes, trobant la solució en... el maletí; en el maletí que els permet portar a caseta un quilo de sucre, tres unces de café, mig quilo de "galletas revueltas", total 1,40; estalviant, axí, per anar al "Pabellón" a prendre una orxata de família. Però han vingut els autos; i els pobres senyors de maletí, que es troben obligats d'anar a peu, s'han vist eclipsats per aquestes carcasses de veu ronca, fum de ric, que obliguen a anar a missa de bon matí perquè la de dotze sembla talment acaparada per la gent d'auto; és allò que deien, l'altre dia, dos senyors de maletí: — Vaja, venir a Sitges abans, era un gust; però avui, si no s'hi pot venir amb un auto, sembla que vinguís a fer el pobre; i quasi quasi tenien raó. Aquest és el Sitges d'avui.

SOLITARI.

PER UNES DONES

NO creguessiu pas tot el què diuen els poetes de les esculturals formes de la dona, la sedositat de la pell i altres lirismes que ens encolomen. Amb l'istiu i la moda, els versos somniadors es tenyeixen de ridícul.

No siguem manxegos, ni ens deixem collir per la malura de figurar-nos com a belleses les més vulgars representacions femenines. A nosaltres, no caçaran pas amb vesc.

Aneu al tramvia, lluquem una dona ros-daurada, nas a la grega, ulls a la italiana, coll a la francesa; el cor us fa trip-trap, i els ulls segueixen una sola direcció. Res no us interessa al món, fora aquella esveltesa. Tot d'una s'aixeca per baixar; automàticament us trobeu al mig del carrer, darrera d'aquella atracció; però oh desil·lusió!; sense comptar la desproporció del bust en avall, té les extremitats abdominals (vull dir les cames, amb els guarniments respectius) primes i arquejades,

Res no us dic, amics, de les naturals defenses que presenten els membres toràcics (val a dir els braços), que ens ofereixen en estat real i tangible, dames i damiselles. Els *coiffeurs* (llegeixi's barbers) hi tindrien feina de debò, car una escampadissa de pèl, talment, us diu: "tira... peixet". No, no ca; res d'això. Una bona untura de depilatori, aigua a la temperatura normal d'aquests dies —entre els 60 i 70 graus—, i la cosa restaria neta com una taça d'argent, si no fossin les granellades, que abunden més entre clatell i esquena, desfigurant la correcció de les línies, amb tanta d'erupció com presenta la naturalesa.

Res no ens sembla, però, dels capricis femenins amb la permanent exhibició de ço que no són, precisament, belleses corporals. Cal distingir, ¡oh, adorables dames! (també som galants nosaltres) entre l'emperadriu de la moda, la comoditat i allò que no és ni la una cosa ni l'altra.

Que s'apelli a l'aigua oxigenada per daurar la cabellera; que el llapis i el carmí afinin el rictus o la color del llavi; que es pagui tribut a Lluís XV, en combinació amb el sabater, bé; però que ens passin, com qui diu pels nassos, desgraciant-nos la vista, exhibicions poc estètiques, anti-artístiques... la veritat, ens posa a punt de renegar del *bello* per massa *vello*, i d'allò altre de la *tersura* pels abonyegaments que ens presenten...

Els creadors de les modes s'imaginen tipus acostats a la perfecció; per ara, encara no han presentat com ideals ni les cames garrelles, ni els braços pilosos ni les esquenes eruptives.

Estrafer la moda—simpàtiques nenes i respectables senyores—no hauria d'ésser permès; car és fer la mona; i això, què voleu? als d'aquesta terra no ens va gaire bé.

FLENDI.

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 - BARCELONA

Telèfon 813-S. P.

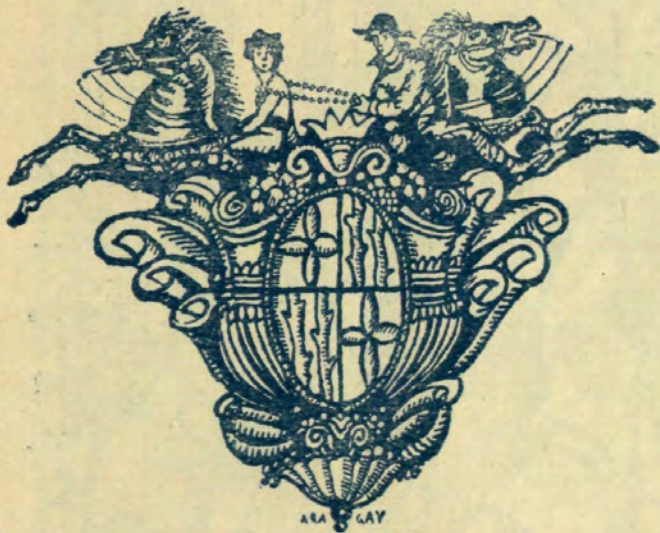

Establiments MARAGALL

Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1373-A

BARCELONA

LA
NOVEL·LA
ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

D'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts
de cada mes

Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessètes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

Administració: **UAB**
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Rambla Catalunya, 125

Llibreria italiana

Any II - Núm. 39

21 d'agost 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

UN QUE NO DEU HAVER-SE MIRAT LA CARA

Ella. — Veu? amb un home allò que es diu molt «guapo» no em casaria, jo!

Ell. — Si que em rebenta!

ABB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General